

Asamela
Poušnice

Osamělá poutnice

Lone Walker byla konečně u svého cíle. Trvalo jí to sice tři dny jako vždycky, ale přece se jen dostala k domu své dlouholeté kamarádce Soul Flower. Soul Flower pracovala v oblasti zahradnictví blízko Ponyvillu, ale na to že byla nablízku takové hustě obydlené oblasti, tak ona sama bydlela v lese Everfree. Jelikož byla odborníkem přes veškerá zvířata a hlavně v botanice, tak to pro Soul Flower nebyl žádný problém bydlet v této už dosti nebezpečné oblasti. Sice neměla moc přátel, které by s ní mohli trávit čas, ale pokaždé se mohla spolehnout na Lone Walker.

Nebýti lesa Everfree, Lone Walker by nemohla Soul Flower vůbec navštěvovat a to z jediného důvodu. Mohla se pohybovat jenom v opuštěných oblastech, kde by ji žádný poník nemohl najít. Pokud by ji někdo objevil, mohla by nastat hrozba pro celou Equestrii. A jaký že byl ten důvod, proč nemohla Lone Walker žít život v blízkosti přátel? Lone Walker byla alicorn. Po celé Equestrii je známo, že rasa alicornů je velice majestátním druhem poníku, kteří byli obdařeni jak rohem, tak zároveň křídly, což je pro obyčejného poníka nemožné. Jedinými a zároveň známými alicorni jsou princezny Equestrie. Každý princezna má ještě ke všemu jeden rozdíl od ostatních, který je odlišoval a to nesmrtelnost, o které každý normální poník může jenom snít, ale když se nad tím pořádně někdo víc zamyslí tak najednou pozná tu zápornou stránku této věci zvané "nesmrtelnost".

Lone Walker neváhala a s velkým nadšením zaťukala na dřevěné dveře malého útulného srubu. Hned po zaťukání se ozval hlas ve kterém byl slyšet pocit překvapení "Lone Walker? Jestli jsi to ty tak je odemčeno!". Po zaznění těchto slov Lone Walker vstoupila do srubu, kde už viděla známého zemního poníka.

"Dlouho jsme se neviděli, Lone Walker." řekla Soul Flower pochmurným hlasem. Lone Walker se už připravoval ke společnému objetí, byl to přece jen měsíc co se neviděli. Soul Flower, ale jenom uhnula, tímto gestem jasně naznačila, že nemá zájem o nějaký intimní kontakt a také tím právě předhodila Lone Walker myšlenku, že s ní něco není v pořádku.

"Tak mi vyprávěj něco! Dělo se něco zajímavého od tvojí poslední návštěvy? Určitě máš co říct." Lone Walker z této věty rozpoznala pocit nervozity. Furt se potácela kolem lesa, ale jinak se jí už dlouhá léta nestalo něco zajímavého. Proto odpověděla snad tou nejjednodušší odpovědí, kterou mohla.

"Nic zajímavého se nedělo", obě klisny stáli v prázdné a dosti zaprášené místnosti. "Víš, neber si to zle Soul Flower, ale mohla by sis tu někdy přece jen trochu uklidit" Soul Flower to nebrala vůbec nějak špatně, ale tato věc byla součástí hlavního téma, které chtěla s Lone Walker probrat.

Obě si to mířily k zahradě Soul Flower, kde měli v plánu si sednout a konečně si trochu v klidu popovídat jako správně kamarádky, "Lone Walker, vždyť víš že bych takový čurbes před tvojí návštěvou uklidila", zatímco se Lone Walker trochu pousmála, tak naopak Soul Flower najednou nasadila vážný tón "Ale ty víš proč nemůžu, chci ti tím naznačit že by sis měla...". Dřív než Soul Flower mohla dokončit větu, tak jí Lone Walker s nervózním úsměvem na tváři přerušila "Co kdybich nám rovnou udělala čaj?! Ty si jdi zatím sednout na zahradu a já vám připravím mátový čaj, co ty na to?" Ještě než mohla Soul Flower něco říct, byla zase přerušena "Tobě 3 lžičce cukru jestli si pamatuji dobře, nikdy nepochopím jak můžeš mít ráda tu přeslazenou chut" Zasmála se Lone Walker, která už mírným klusem šla do kuchyně.

“Nenechá mě to říct”
“Nechce to kouzlo zrušit”

Soul Flower si už zatím stihla udělat pohodlí na svojí krásné a dobře pěstované zahradě. Sama se rozhlédla po kráse, která vyzařoval z její zahrady o kterou se pečovala víc než polovinu jejího života. Zahrada se skládala ze zeleninových záhonů až po ty nejkrásnější kytky všech druhů, které se mohli nalézt po celé Equestrii. Svůj pohled ale upřela do rohu její zahrady, kde stál jedinečný strom v celé zahradě. Tento strom měl narozdíl od veškerých rostlin v zahradě ještě spoustu života. Bylo v něm něco co Soul Flower donutilo si vzpomenout na jeden moment, o kterém netušila že bude pro ní tak důležitý v tuhle chvíli .

“Tak, a teď ho zasyp hlínou” řekla Soul Flower, zatímco radila Lone Walker při sázení stromu.

“Soul Flower, jsem poněkud co má moc, o které se ti může jenom zdát. Takže neboj, zasadit strom o velikosti jeden a půl metr ještě zvládnou” Hned poté co Lone Walker dořekla tuto větu, tak strom už byl zasazen. Obě klisny se na něj koukali s velkým nadšením.

Soul Flower si všimla Lone Walker, která se na strom poté podívala spíše zaujatým výrazem, který neprojevoval tolik štěstí.

“Je všechno v pohodě?” Zeptala se Soul Flower. Lone Walker se probudila ze svého přemýšlení a odpověděla Soul Flower.

“Ale jistěže, jenom mě zaujala taková menší věc” Soul Flowerina zvědavost, se akorát zvýšila a začal znova tázat Lone Walker

“Která?” otázka zasáhla Lone Walker což ji přimělo odpovědět.

“Víš, každý poněkud zažije štěstí z jakékoliv věci či z jakéhokoliv momentu, který v životě zažije. Ale nechápu proč bych měla štěstí v sázení pouhého stromu, bylo to vyčerpávající a vše co z toho mám je dobrý pocit, že jsem ten strom zasadila. Vím, ale že nějaké štěstí z toho mám a to že jsem ho zasadila s tebou...” Soul Flower naslouchala zřetelně Lone Walker, chtěla ji pozastavit, ale něco jí v tom bránilo.

“Víš, Soul Flower, já žiju už hodně dlouho, zažila jsem hodně věcí. Ale nikdy jsem nepochopila, proč z toho má člověk radost. Co si ty o tom myslíš?” Lone Walker už jen čekala na odpověď od Soul Flower, poté co dořekla svojí větu.

“No, jak jde vidět, tak v tomto téma nejsi moc orientovaná...” S menším potěšením zmínila Soul Flower.

“Jde o to, že si ho právě zasadila se mnou. Pobavili jsme se přitom, pokecali jsme si, máme dobrý pocit z odvedené práce. Dneska si spousta poněkud myslí, že štěstí si můžeš koupit kdekoli za pár bitu, ale ono jde hlavně o přátelství. Musíme si uvědomit, že přátelství jednou vznikne, ale jednou zanikne” Hned co Soul Flower dokončila svou větu, tak se ozvala Lone Walker svojí odezvou.

“Něco na tom bude,...” Lone Walker se ještě naposled se Soul Flower podívala na strom.

“Je to smutné, že by muselo to přátelství jednou skončit. Kdyby bylo možné nějakým tím kouzlem udržet přátelství do té doby dokud by to šlo” V ten moment se zemní poník na ni koukl a hodlal odpovědět jednou krátkou odpovědí.

“Kdyby, má přítelkyně, kdyby”

Lone Walker se vrátila zpět na zahradu, kde už se Soul Flower probudila ze svého myšlení. Lone Walker usedla ke stolu a nalila jak sobě tak i Soul Flower šálek dobrého mátového čaje.

“Nuže, vím že to je pro tebe asi těžké, ale chtěla jsem probrat tu věc mezi mnou a...” V tu chvíli byla, ale zase přerušena Lone Walker.

“Chtěla jsem ti povědět jednu historku co se mi stala nedávno v lese, chceš?”

“Jistě že, povídej” Po odpovědi následoval příběh Lone Walker

“Musím jí to říct”

“Bojím se”

“No a od té doby si radši hlídám, kde zakládám oheň” Soul Flower se ještě jednou zasmála, když Lone Walker dopovězela svůj zážitek.

“Tak ponaučení na příště, ty jeden hlupáku” Soul Flower se posmívala Lone Walker zatímco Lone Walker přemýšlela jestli byl vůbec dobrý nápad jí tento zážitek vyprávět.

“Hele, srandy kopec jsem si zažila dost. Přišla jsem o dost věcí ten večer” Ještě vyjasnila Soul Flower.

“Promiň, nemyslela jsem to tak” Omluvila se Soul Flower. Lone Walker se na ni usmála úsměvem, který naznačil že se nic moc velkého nestalo. Soul Flower se náhle zase zamyslela nad svou prosbou k Lone Walker. Nebylo to pro ní vůbec lehké a rozhodně to nebude lehké ani pro Lone Walker.

“Zažila si toho dost Lone Walker, ale teď tě chci poprosit aby jsi mě mohla nechat domluvit, jde o to že...” Náhle ji zase vyrušila Lone Walker.

“Ještě jsem, ale neřekla všechno. To nevíš ani to nejlepší co se mi přihodilo...” Lone Walker věděla k čemu Soul Flower mířila a Soul Flower věděla že to co chce říct prostě řekne za každou cenu. Hodlala začít křičet, bylo to nutné a jediné co se teď mohlo.

“**Lone Walker!**” Zaváhala Soul Flower a zakřičela. Lone Walker poskočila leknutím a koukla na Soul Flower. Nic neřekla, protože už i ona si už uvědomovala, že tady to končí.

“Sama víš jak je těžké pro mě tě o tohle žádat, ale uvědom si to konečně, že už se nemůžeme vídat.” Soul Flower se pomalu dala do pláče a zároveň i Lone Walker, která už věděla předem otázku Soul Flower.

“Já to takhle nechtěla, ale. Slíbila jsem ti že tohle přátelství udržím jak nejdéle můžu” Lone Walker objala Soul Flower, zatímco obě jenom seděli v doprovodu tékajících slz.

“Jsem mrtvá, Lone Walker. A to nezmění ani tvá magie. Musíš mě nechat jít.” Soul Flower ji to nepřipomněla poprvé, ale rozhodně ji to připomněla naposled.

“Ty ale víš co mohu dokázat, funguje to takhle už několik let, proč to nemůže fungovat nafurt?” Zeptala se už zoufale Lone Walker.

“Pamatuješ si když jsme sázeli ten strom?” Ukázal Soul Flower do rohu své zahrádky.

“Když jsme ho zasadili, tak ses mě ptala na štěstí. Já ti odpověděla, že štěstí dosáhneme pomocí přátel. Ale o přátele jednoho dne prostě přijdeme ať chceme nebo nechceme.” Lone Walker se akorát rozbřečela ještě víc. Ještě jí ze všech sil pokusila odpovědět.

“Já tu budu furt, ale všichni přátelé odejdou. Já nechci zažít ztrátu přátel znova. Nechci být zase sama, prosím” Soul Flower se od ní pomalu odtrhla a pověděla.

“Máš schopnost tohle ovlivnit, ale akorát tím zničíš koloběh života a ten je pro svět důležitý, udržuje rovnováhu mezi životem a smrtí, tak tě prosím, nech mě konečně jít. Moji blízký čekají na onem světě, musím za nimi” Lone Walker vstala na svá kopyta a se slzami v očích se zeptala Soul Flower otázkou, která měla rozhodnout o všem.

“Vážně, to tak chceš, Soul Flower?” Zeptala se zoufale Lone Walker. Soul Flower se podívala na alicorna, u kterého věděla že život k ní nebude férový, ať je konečný či nekonečný. Byla odsouzena k té ztrátě každého přítele, kterého si jen mohla najít, k putování Equestrii úplně sama. Byla odsouzena nést jméno Lone Walker.

“Odpusť mi to, Lone Walker. Ale rodina na mě čeká.” Svou odpověď už vyřekla. Lone Walker, na její přání vstala zatímco z jejího rohu začalo zářit prudké světlo.

“Mám tě ráda, Soul Flower. Ať budeš na jakémkoliv místě, tak na mě nezapomeň prosím, sbohem” Lone Walker řekla své poslední sbohem Soul Flower. Světlo z jejího rohu začalo mířit na tělo Soul Flower, které pomalu mizelo.

“Budu si tě pamatovat, slibuji. Sbohem” Tohle byla poslední slova, která Lone Walker stihla ještě slyšet, než Soul Flower zmizela a tím i jediná přítelkyně, kterou kdy Lone Walker vůbec měla.

Lone Walker si dopila svůj šálek čaje, neměla už co dělat a hlavně neměla s kým si promluvit. Koukla se na strom v zahradě Soul Flower, pamatovala si jak ho s ní zasadila, pamatovala jaké z toho měla štěstí. I když ten den, co ho zasadila, dostala svou odpověď na její otázku štěstí, tak jí furt do dnešního dne lámala hlavu. Už ale ne, už si uvědomila co to pro ni znamenalo mít nějakého přítele. Nebyla to jenom nějaká samozřejmost, kterou dostane každý. Přátelství je jedinečné pro každého a pro každého to bude i volba jejich života.

Uušila poslední slzu pod jejím okem a odhodlala se k odchodu. Vyšla ven a před ní stála ta cesta, kterou chodila vždy k srubu Soul Flower. Vůbec netušila, že by tohle to byla poslední cesta k ní. Osvobodila svojí kamarádku, kterou kdysi sama uvěznila. Ale nakonec ji nechala odejít. Lone Walker, byla odsouzena být nesmrtelnou. Byla s tím, ale už smířená. Šla si svou cestou a nic jiného neplánovala než bloudit Equestrii. Její jedinou motivací byla víra v osud, který si pro ni už chystal další plány.

Konec